

dende Ret, vil det sees, at der indeholdes med Hensyn til Capitaler en utvivlsom Hjemmel til at binde dem i første Slægtled, hvilket man aldrig har kaldt eller betragtet som en Dpretelse af Fideicommissar, og det synes altsaa netop at være stemmende med den samme almindelige Retsanskuelse, naar dette Forslag er forelagt for det ærede Thing til Overveelse og Afgjorelse, om det ikke kunde være hensigtsmæssigt at give en Fader, som aabenbart bedst kan bedømme, hvorvidt hans Søn trænger til nogen Støtte og nogle Baand, eller han ikke trænger dertil, Myndighed til, vel at mærke med Regjeringens Stadfæstelse, at træffe indskrænkende Dispositioner. Det er hele Forslagets Indhold; det er de Synspunkter, hvorfra Regjeringen er gaaet ud ved dette Forslags Affattelse og Forelæggelse for det høje Thing.

Madvig: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Den 1ste Landssthingsmand for 1ste Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Madvig: Jeg har bedet om Ordet just for at komme ud af Discussionen og for at overlade til andre Medlemmer at fortsætte Discussionen særlig om den sidste Deel af Paragraphen, idet de fleste jo ikke synes at have saa meget at indvende med Hensyn til den første Deel, skjøndt jeg finder, at den hænger nøie sammen med den anden Deel. — Hvad jeg vil bemærke, er da kun dette: Jeg mener ikke, at en Minister skal undlade at tage Hensyn til de herskende Stemninger, men jeg mener, at en Minister bør være for fast — jeg veed, at den nuværende Justitsminister kan være det — til ikke overfor Stemninger af og til at gjøre noget Andet gjældende, nemlig de almindelige Grundsætninger, som ikke maae mistændes. Jeg er fremdeles enig i, at man bør stræbe efter Eghed i Lovgivningen. Men, er der paa et Punkt en særlig Ulighedsbestemmelse tilstede, som ønskes fjernet, saa skal Egheden ikke søges tilveiebragt ved at udvide denne Bestemmelse til enkelte Andre, men

netop ved at indskrænke den, og, kan man ikke for Diebliffet gjøre det, saa skal man lade den blive staaende urørt. Det er det, som jeg ønsker, at man for Diebliffet skulde gjøre med Hensyn til Selveierbøndernes Testationsret. Jeg veed endvidere meget vel, at der er Forskjel paa Arv efter Eoven og Arv efter Testament; men, medens jeg iøvrigt ikke her skal gaae ind paa denne systematiske Retsforskjel, saa vil jeg blot sige, at Testationsretten netop forudsætter Arveretten, og at de Indskrænkninger, der findes i Testationsretten, just ere en Følge af denne Forudsætning. Hvor store Indskrænkningerne bør være, det er nu derhos netop Spørgsmaalet; men nu er Indskrænkningen for Sædegaardseiernes Vedkommende jo ikke større, end at det kun er forbudt dem at tilvende et enkelt Barn Mere end Halvdelen af hele deres Bo. En saa stor Frthed troer jeg er tilstrækkelig, og, hvad der gaaer ud over den, kalder jeg en ubillig Udvidelse af Testationsfriheden, hvorved man tilintetgjør, hvad der er denne Rets Forudsætning, nemlig Arveretten.

Formanden: Da flere Medlemmer have begjært Ordet, indseer jeg, at det vil være umuligt at bringe Sagen tilende i Mødet idag, og jeg skal derfor standse her.

Til de ærede Medlemmers Underretning skal jeg meddele, at der i Løbet af Dagen vil blive omdeelt Vandringsforslag til 3die Behandling af „Forslag til Pensionslov“, hvilken Sag vil blive foretagen paa Tirsdag.

Næste Møde vil blive afholdt paa Mandag, Kl. 1 1/2. Dagsordenen vil da være:

- 1) Fortsættelse af Landen Behandling af: Forslag til Lov sigtende til at fremme Lehus, Stamhus og Fideicommissgodfers Overgang til fri Forbeholdsm. m.
- 2) Forespørgsel af den 5te Landssthingsmand for 7de Kreds (S. Pedersen) til Justitsministeren.